

עפ"ג (תל-אביב-יפו) 48196-04-13 - מדינת ישראל, נ' יוסף אזברגה,

עפ"ג (תל-אביב-יפו) 48196-04-13 - מדינת ישראל, נ' יוסף אזברגה, מחוזי תל-אביב-יפו
עפ"ג (תל-אביב-יפו) 48196-04-13

מדינת ישראל,

ע"י עו"ד הדס שפיר מפרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

נגד

יוסף אזברגה,

ע"י ב"כ עו"ד יעקב פלומי

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[16.09.2013]

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר - אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת מרים סוקולוב

פסק-דין

המשיב הורשע בעבירה של תגרה במקום ציבורי וכן התנהגות פרועה במקום ציבורי. שתי העבירות גם יחד התייחסו לאירוע שהתרחש אגב משחק כדורגל בליגה הלאומית. המשיב היה שחקן של אחת הקבוצות. באותו אירוע הוא התפרע, בעט בשחקן אחר, שעל-כן יוחסו לו העבירות דלעיל.

בבית-משפט קמא הגיעו הצדדים להסדר טיעון, ולפיו המשיב יודה, יורשע "והצדדים יעתרו במשותף לעונש של מאסר מותנה, קנס מוסכם בסך 1,500 ₪. לענין ההרחקה מהמגרשים כל צד יטען". כך אמנם התרחש, המשיב הודה, הורשע ודינו נגזר.

המדינה עתרה להרחקתו ממגרש המשחקים, כפי שניתן לצפות ב"כ המשיב התנגד לכך כשהטענה המרכזית היתה שהמשיב כבר ממילא הורחק ממספר משחקים.

בית-משפט קמא (כב' השופט ש' בקר) נמנע מהרחקת המשיב ממשחקי ספורט כלשהם, ועל-כך מערערת המדינה בפנינו.

בפתח הדיון היום הודיעה לנו המדינה בהגנות, כי היא איננה מעוניינת כרגע בהרחקתו הקונקרטי של המשיב ממשחק כלשהו ומקובל עליה כי לענין זה ניתן להתחשב בכך שהמשיב כבר ממילא הורחק ממספר משחקים, ודי בכך גם לענין ההיבט ההרתעתי. עדיין עומדת המדינה על ערעורה, משום שהיא חולקת על אמירתו העקרונית של בית-משפט קמא. המדינה הפנתה את בית-משפט קמא לסעיף 19 לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008, ומכוח סעיף זה עתירתה היתה, כאמור, להרחיק את המשיב מן המגרש. בית-משפט קמא קבע, כי "סעיף 19 לחוק אמנם סובל פרשנות לפיה ניתן להרחיק אדם המורשע בפעילות ספורטיבית מהמגרשים אולם קריאה נכונה ותכליתית של החוק מלמדת כי המחוקק לא התכוון שחוק זה יופעל על שחקני כדורגל, או בכלל על ספורטאים הנוטלים חלק באירועי הספורט...". אליבא דבית-משפט קמא שימוש בסעיף זה לגבי שחקנים, מהווה "פרשנות מאולצת של סעיף 19 על כדורגלן, כאשר המחוקק לא נתן דעתו למשמעויות נוספות של נאשם מסוג זה על כדורגלן או ספורטאי". עמדתו זו של בית-משפט קמא, כאמור, איננה מקובלת על התביעה. לשיטתה, אין כל מניעה שלא להשתמש בסעיף 19 גם לגבי ספורטאי. אדרבא, ספורטאים אמורים להוות דוגמא להתנהגות נאותה במגרשי ספורט, שעל-כן אין כל סיבה ליצור לגביהם קטיגוריה נפרדת החסינה מהסנקציות המצויות בסעיף 19, כאמור לעיל.

הסניגור תומך בעמדתו של בית-משפט קמא ומפנה להצעת החוק, שכל כולה מלמדת על-כך שהכוונה היתה להילחם בהתנהגות של קהל הבא למגרשי הספורט ולא בהתנהגותם של השחקנים הניצבים על המגרש. שקלנו את טיעוני הצדדים, ואין לנו בדל ספק בצידקת עמדתה של המדינה. סעיף 19 אומר, חד משמעית "הורשע אדם בעבירה הקשורה לספורט, יתן בית המשפט שהרשיעו צו להרחקתו...". אליבא דכולי עלמא, שחקן בגדר אדם הוא. הדעת נותנת, שלו רצה המחוקק להחריג את השחקנים ולקבוע שסעיף זה לא יחול עליהם, היה אומר זאת בלשון מפורשת, שאינה משתמעת לשתי פנים. לשיטתנו, דווקא קביעה כי על שחקן לא תחול הסנקציה שבסעיף 19 מהווה פרשנות מאולצת. כפי שציננה התביעה, ובצדק, שחקנים אמורים להיות אות ומופת להתנהגות נאותה. לא יתכן ששחקן שמתפרע ומתנהג כפי שהתנהג המשיב בפנינו, יהיה חסין בפני האפשרות כי בנוסף לכל סנקציה עונשית אחרת, יורחק גם ממגרש המשחקים. הדבר איננו עולה מלשון החוק, אנו מפנים לענין זה גם להגדרה שבסעיף 1 לחוק הנ"ל וגם מהגדרת אירוע ספורט, באותו סעיף (סעיף 1) לא עולה כי הכוונה היתה להחריג שחקנים. הצעת החוק איננה יכולה להכתיב את הפרשנות, ומכל מקום גם בה אין אמירה מפורשת כי החוק איננו חל על שחקנים.

התוצאה היא כי אנו מקבלים את הערעור וקובעים, כי מן הראוי היה להטיל על המשיב את הסנקציה שבסעיף 19, כמובן תוך התחשבות בכך שמדובר בשחקן, אשר לגביו יש בהרחקה משמעות עונשית נוספת וחמורה יותר מזו המוטלת על כל אדם המצוי במגרש ספורט לצורך צפייה במשחק בלבד.

כפי שצינו בפתיח, המדינה בהגנות רבה ציינה, כי איננה מבקשת ענישה קונקרטית והיא מוכנה להסתפק במשחקים שמהם כבר הורחק המשיב כמענה מספיק, שעל-כן איננו מרחיקים את המשיב ממשחקי ספורט מעבר למה שכבר הורחק.

ניתן והודע היום י"ב תשרי תשע"ד, 16/09/2013 במעמד הצדדים.